luba, mitte oma püüdmist järele jätta. Ta läks Wana-isa juurde ja rääkis temale oma nõu, muidugi pikas, wale, luule loos. Wana-isa mõtles pisut ja ütles siis naeratates: „Hunt on weel minust tegemata jäänud, selle looma wõid sa weel teha, kui sullimu on. Mine aga siis peale ja tee hea wolakas, nii kuda su tarkus annab." Wanapagan läks suure rõemuga Wana-isa juurest ära ja hakkas kohe Hunti walmistama.

Ta pätsis suure hulga muda ja saue looma kujul kokku ja hakkas tesele siis kohe hinge toimetama:

Ta puhus tale esiteks ninasse, kuulas! puhub teist korda ja kuulab — ei kedagi! „Tühi teab mis se on et elu ei tule; ehk puhutakse tagant otsast, mull tuleb sealt ka sagetaste tuult: katsun hommetigi õnne!" Wanapagan puhub ja kuulab jälle, aga ei kedagi. Hinge ei tuld ega tuldgi!

Wanapagana meel läks jälle nukraks. Ei tea kust Hundise hinge saada? Nüüd ei olnud tal jälle paremad nõu, kui läks Wana-isa käest hinge paluma. Ta rääkis oma soowi ja Wana-isa ütles: „Mine oma töö juurde tagasi ja